

ביצד מעברין פרק חמישי עירובין

דפנימות אהדא דשא ומשתמשא. ומה שפי' צקונט' שלא יחא לה דריסת הרגל על החילוטה לכו דוקא לילכא קפידא דריסת הרגל ד"כ היתה מסתלקת לגמרי מרה"ר דהא דרך חילוטה נפקא^א ואין לנו לסקנה מרה"ר כדאמר' הכא מי מני מסלקי לכו רה"ר מהכא אלא תיחוד דשא מלהשתמש בחילוטה קאלמ^ב וכן עשיית דקה דשמעתין לענין תשמיש לא לענין הילוך: **אב"ל** הכא מי מצי מספקי בו'. פי' דוקא פנימית אחרת דשא מלהשתמש בחילוטה שאינה מקומה דעיקר חילוטה לבני חילוטה אבל רה"ר הו' להני כמו להני וצחנס פי"ה דצרה"ר אין חילוק בצלמנע ארכו ולא רמז מחילה לומר תיחוד דשא ותשמש: **מבוי** מבוי נמי אסרי אהדרי. פי' צקונט' כיון דמעיקרא של יחיד הוא והיו מערבין את כולה והורגלו להיות אחד אסרי אהדרי ואפי' איכא לחי או קורה למבוי לא מהני^ג וקשה לרי' דאמר צ"ק (דף ט:): עושה לחי לחי מבוי יש לו לחי מבוי אלמא משמתי לחי מבוי צפני עלמנו אע"פ שהורגלו לערב כל המבוי יחד ומינה איכא לאוקמא להאיא דליכא חלירות פתוחות למבוי מן הלחי ולהלן^ד: **דעבוד** דקה. מחילה צבוח ד' (ס"א י') טפחים כגון איצטבא צפני המבוי וצקונט' פירש פתח נמוך צראש כל מבוי וכפירשו נראה מדאמר צריש כל גגות (לקמן דף פט:): צנה עלייה ע"ג ציתו ועשה לפניה דקה הותר ככל הגגין כולן ולא יתכן לפרש שם אלא לשון פתח^ה ומינה צקוף פיריקי^ו פי"ה דקה מחילה: **ר"ל** שבק"ה שיוור. משמע דלי: שצב לה שיוור הוה עמיד שפיר ולא הוה פריך ליה צביי מידי וא"כ משמע כפי הקונט' דפי' צמנתי' דשל צריש והרי היא של צריש מהני ליה עקיב; עד כאן לא קאמר דמהני ליה שיוור אע"ג דליא של צריש כדמשמע צ"ק (דף ו:): ומעיקרא נמי היתה של צריש דלי של יחיד לא של צריש ונעשית של יחיד לאשמועינ' דאע"ג דנעשית של יחיד צעיא שיוור י: **בעצא** מיניה בו' מרבה. לא גרס מרבה צר אצוה דעליו לא היה אומר רב נחמן לא תליתו ליה דרבו היה: **תורת** פתח עליו בסו"ר^ז שבוין ב' חצירות. תורת מחילה עליו ונעשית שבוין ב' חצירות רצו אחד הכי והאמר רב נחמן אמר

ואין לה אלא פתח א'. ולא מפולשת היא ולא דמי לדגלי מדצר: אלא לאורכס. דרך עירות להיות פתחי פילוסיהן לאורכס ורה"ר עוצרת מפתח לפתח וחלוקה לאורכה הלכך אין בני עבר הלו רשאין לערב לצדן ובני עבר הלו לצדן משום דהני והני דרסי צדך רה"ר ויולאין ונכנסין דרך פתחה לכאן ולכאן ורה"ר זו מתחבתם שכולם מעורבין זה ואסרי אהדדי: **אבל** לחציה. בני שני העצרים לראש האחד לצד ובני שני העצרים לראש השני לצד מערבין שהרי יכולין להסמלק אלו מאלו ולא יחא דרך לאלו על אלו וצורדין להן אלו פתח שאלנן ואלו פתח שאלנן: פלוגתא דרבנן ור"ע צפרק הדר (לקמן דף עה:): **רגל המותרת במקומה אסורה שלא** במקומה. כגון צ' חלירות זו לפנים מזו והחילוטה פתוחה לרה"ר והפנימית אין לה פתח לרה"ר אלא וילאח דרך חילוטה ולא מצינעא היכא דעירבו דיוירין שצחיטונה לצדן ובני פנימית לא עירבו ציניהן לצדן להיות מותרין צתשמיש חצר לעלמו דהויא רגל האסורה במקומה דלסרה דריסת הרגל דידהו חליוטה אפי' לרבנן דכיון דצחצר דגופיהו אסרי ליכא למכפיהו למיחד דשא דידהו וימחלו על דריסת הרגל שיש להן על החילוטה אלא אפי' עירבו זו לעצמה וזו לעצמה דהויא פנימית מותרת במקומה הרגל ר"ע ואומר דריסת הרגל דידה אסרה לחילוטה ופנימית מותרת וחילוטה אסורה והכא נמי ניתסרו אהדדי: **דפנימית אהדא דשא ומשתמשא**. דכיון דמותרת במקומה כגון זו כופין על מדת קדום שלא יחא לה היום דריסת הרגל על החילוטה אלא מסגור דלת צביניהן ותשמש במקומה: **אבל** הכא. הרי רשות הרבים של אלו ושל אלו אחד הוא שאין צו חילוק בצלמנע אורכו ולא רמז של מחילה לומר תיחוד דשא ותשמש את כולה במקומה והיכי מניית לסקח הני מהני: **מבוי נמי אסרי אהדדי**. דכיון דמעיקרא לא יחיד הוה והיו מערבין את כולה והורגלו להיות אחד אסרי אהדדי והורגלו להיות אחד אסרי אהדדי ואפי' איכא לחי או קורה למבוי לא מהני: **דעבוד** דקה. פתח נמוך צראש כל מבוי דגלו אלדעתייהו לפתח חלירות: **אינו אסור על המבוי** אם לא נעשתה מנהג דגלי אלדעמיה דלסתמלך: **ולא שצב לה שיוור**. עיר של צריש והרי היא של צריש הוה מדקאמר ליה עיר של יחיד ונעשית של צריש (ט) אלמא היא עשתא דצריש הוה ואמרו ליה אינהו מעיקרא נמי צריש הוה אלא אשפה הוה לה

(א) לעיל וי: כב. לקמן עה. שבת ו. ק"ה. (ב) לקמן סה: עה. (ג) דבפוס ויולאח ליתא מלת אפי' ונכנסין ל"ג לה. (ד) נכנסין: א"ל (ה) נכנסות. (ו) וחס נכנסין. (ז) ר"ל נשי' יעצבין וכש"ל (ח) דף ס"א. (ט) ד"ה אס יס לפני דקה. (י) ונשי' מוס' לעיל טו. ד"ה מערבין.

הגהות הרב"ח

(א) גבי אמר רב דליא בר אבהו אמר רב קולס מותב פתח: (ב) רש"י ד"ה ולא שצב וכו' ועשית של צריש הוה אלא וכו' ואמר ליה איהו מעיקרא: (ג) ד"ה ר"ה וכו' של חצר זו אלו.

לעני רש"י

אלדורי' [אליהו ד'].
בזוהרה. מרפסת.

מוסף רש"י

יתר על כן אמר ר' יהודה. לעיל מניה ארי צבונה עלייה מבת לבת צבנטי יחי רה"ר וכן גשרים המפולשין לרה"ר, דשרי ר' יהודה לנטולו מותיה מפיו סי' תקרה יודר ומוסמ. צפרק כל גגות העיר (לקמן טה). וקאמר בצביניהן יחיד על כן, פלילו היכא דליכא פי תקרה, הוילא וילאח שמי מחילת מועלייהו. מחילת הית מנאן ומחילת צית השני מנאן, פי' נתקמלא שמי פורתא (לעיל טו). לא אדעתאי. לא נמתי לבי רבנן (כו) לא הייתי יודע, ורבותי פלילו לא צביניהן (שבת צה) שוגג הייתי (מתנות לה).

מוסף תוספות

א. ואין לה דרך אחר. מוס' ה"ל"ש. ב. שלא תשתמש בחיצונה אלא דריסת הרגל. שם. ג. דהיי דלחי משוי ליה כסותיה לגבי ר"ה. היינו דוקא לסיק תשמיש רבים ממנו, אבל לסיק תשמיש בני המבוי עצמו לא יוכל, והכא כל המבואות של אותה העיר הם כמבוי אחד. לפי שהורגלו לערב את העיר יחד. מוס' ר"פ. ד. אבל אם היה חצר פתוח, אפילו עשו לחי לפנים מן החצר אסורין להשתמש, כי היכי דאסורין הכא מבוי מבוי בפני עצמו אף על פי שעשו לחי. מוס' ה"ל"ש. ה. משום ששעשעה מחיצה סיבב לגג עדיין אינו נתשב תשמישו אדעתיה דתשמיש קבוע בעי למיכבד. מוס' ר"פ לקמן פט: ו. יותר מ"י. מוס' ה"ל"ש.

ואין לה אלא פתח אחד מערבין את כולה מאן תנא דמיערבא רה"ר אמר רב הונא בריה דרב יהושע רבי יהודה היא (ב) דתניא יתר על כן א"ר יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צידי רה"ר עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רה"ר בכך אמר מר ואין מערבין אותה לחצאין אמר רב פפא אלא אמרו אלא לארכה אבל לרחבה מערבין כמאן דלא כר"ע דאי כר"ע (ג) הא אמר רגל המותרת במקומה אסורה (א) אפי' שלא במקומה אפי' תימא ר' עקיבא עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית לית לה פיתחא אחרנא אבל הכא יחני נפקי בהאי פיתחא והני נפקי בהאי פיתחא איכא דאמרי אמר רב פפא לא תימא לארכה הוא דלא מערבין אבל לרחבה מערבין אלא אפילו לרחבה נמי לא מערבין כמאן כר"ע אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית אהדא לדשא ומשתמשא אבל הכא מי מצו מסלקי רה"ר מהכא אמר מר או כולה או מבוי מבוי בפני עצמו מ"ש דלחצאין דלא דאסרי אהדדי מבוי מבוי נמי אסרי אהדדי הב"ע יבגון דעבוד דקה וכי הא דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא י אחד מבני מבוי שעשה דקה לפתחו אינו אסור על בני מבוי: היתה של רבים והרי היא בו': רבי זירא ערבה למתא דבי רבי חיאי ולא שבק לה שיוור א"ל אביי מאי טעמא עבד מר הכי אמר ליה סבי דידה אמרי ל' רב חיאי בר אסיר^א מערב כולה ואמינא ש"מ עיר של יחיד ונעשית של רבים היא א"ל לדידי אמרו לי הנהו סבי ה"היא אשפה הוה לה מחד גיסא והשתא דאיפניא לה אשפה הוה לה בשני פתחים ואסיר א"ל (ב) לאו אדעתאי בעי מיניה רב אמי בר אדא הרפנאה מרבה סולם מכאן ופתח מכאן מהו א"ל הכי אמר רב סולם תורת פתח עליו אמר להו רב נחמן לא תציתו ליה הכי אמר (ב) רב אדא אמר רב סולם תורת פתח עליו ותורת מחיצה עליו ותורת מחיצה עליו כדאמרן ותורת פתח עליו בסולם שבין שתי חצירות רצו אחד הכי והאמר רב נחמן אמר

סוותם אחד (א) [סגי לה] מפתחיה ולא היה לה אלא פתח אחד ואמר לעיל דאפי' של צריש צבחי סגי ליה: **סולם**. שעולין ויורדין צו חוץ לחומתה: **סורם מחילה עליו**. כלומר אינו מצטל את הסמימה להיות כפתח: **צפונם** צפין צ' חלירות. ואין צביניהן פתח זה הסולם רחב ד' צביניהן הרי הוא כשתי חלירות ופתח צביניהן דאמרינן צפ' חלון (לקמן דף עב). ר"ה מערבין אחד עירוב אחד לשמיהן וישתמשו זו בזו דרך גובה הכותל ודרך נקבים וסקדין דלי לא הו' פתח אין מערבין אחד ולא מנא לאשתמושי דרך חורין וסקדין: **ר"ה שנים מערבין**. שני עירובין אלו לעצמן בני צמים של חצר (א) שלא יאסרו זה על זה להוציא מצמיהן שהן רשות המיוחדת לכל אחד לתוך החצר שהוא רשות כולן ואלו לעצמן ולא ישתמשו זו בזו: **ומי אמר ר"ה סגי**. דתורת מחילה עליו לקולא: **מרפסת**. אלדווי"ר צלע"ו. דיוירי עליות סמוכות זו לזו ופתוחות לחצר ועושין מרפסת על פני אורך עליות ופתוחות לה פתחי כולן ועולין ויורדין דרך סולם של מרפסת לחצר ודריסת רגליהן ויילאחן לרשות הרבים דרך החצר היא לפיכך אם אינן מערבין עם הדיוירין התחמומים אסורים אלו על אלו להוציא כלי הצמים לחצר: **ולא**

ואין לה אלא פתח אחד מערבין את כולה מאן תנא דמיערבא רה"ר אמר רב הונא בריה דרב יהושע רבי יהודה היא (ב) דתניא יתר על כן א"ר יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צידי רה"ר עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רה"ר בכך אמר מר ואין מערבין אותה לחצאין אמר רב פפא אלא אמרו אלא לארכה אבל לרחבה מערבין כמאן דלא כר"ע דאי כר"ע (ג) הא אמר רגל המותרת במקומה אסורה (א) אפי' שלא במקומה אפי' תימא ר' עקיבא עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית לית לה פיתחא אחרנא אבל הכא יחני נפקי בהאי פיתחא והני נפקי בהאי פיתחא איכא דאמרי אמר רב פפא לא תימא לארכה הוא דלא מערבין אבל לרחבה מערבין אלא אפילו לרחבה נמי לא מערבין כמאן כר"ע אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית אהדא לדשא ומשתמשא אבל הכא מי מצו מסלקי רה"ר מהכא אמר מר או כולה או מבוי מבוי בפני עצמו מ"ש דלחצאין דלא דאסרי אהדדי מבוי מבוי נמי אסרי אהדדי הב"ע יבגון דעבוד דקה וכי הא דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא י אחד מבני מבוי שעשה דקה לפתחו אינו אסור על בני מבוי: היתה של רבים והרי היא בו': רבי זירא ערבה למתא דבי רבי חיאי ולא שבק לה שיוור א"ל אביי מאי טעמא עבד מר הכי אמר ליה סבי דידה אמרי ל' רב חיאי בר אסיר^א מערב כולה ואמינא ש"מ עיר של יחיד ונעשית של רבים היא א"ל לדידי אמרו לי הנהו סבי ה"היא אשפה הוה לה מחד גיסא והשתא דאיפניא לה אשפה הוה לה בשני פתחים ואסיר א"ל (ב) לאו אדעתאי בעי מיניה רב אמי בר אדא הרפנאה מרבה סולם מכאן ופתח מכאן מהו א"ל הכי אמר רב סולם תורת פתח עליו אמר להו רב נחמן לא תציתו ליה הכי אמר (ב) רב אדא אמר רב סולם תורת פתח עליו ותורת מחיצה עליו ותורת מחיצה עליו כדאמרן ותורת פתח עליו בסולם שבין שתי חצירות רצו אחד הכי והאמר רב נחמן אמר

סוותם אחד (א) [סגי לה] מפתחיה ולא היה לה אלא פתח אחד ואמר לעיל דאפי' של צריש צבחי סגי ליה: **סולם**. שעולין ויורדין צו חוץ לחומתה: **סורם מחילה עליו**. כלומר אינו מצטל את הסמימה להיות כפתח: **צפונם** צפין צ' חלירות. ואין צביניהן פתח זה הסולם רחב ד' צביניהן הרי הוא כשתי חלירות ופתח צביניהן דאמרינן צפ' חלון (לקמן דף עב). ר"ה מערבין אחד עירוב אחד לשמיהן וישתמשו זו בזו דרך גובה הכותל ודרך נקבים וסקדין דלי לא הו' פתח אין מערבין אחד ולא מנא לאשתמושי דרך חורין וסקדין: **ר"ה שנים מערבין**. שני עירובין אלו לעצמן בני צמים של חצר (א) שלא יאסרו זה על זה להוציא מצמיהן שהן רשות המיוחדת לכל אחד לתוך החצר שהוא רשות כולן ואלו לעצמן ולא ישתמשו זו בזו: **ומי אמר ר"ה סגי**. דתורת מחילה עליו לקולא: **מרפסת**. אלדווי"ר צלע"ו. דיוירי עליות סמוכות זו לזו ופתוחות לחצר ועושין מרפסת על פני אורך עליות ופתוחות לה פתחי כולן ועולין ויורדין דרך סולם של מרפסת לחצר ודריסת רגליהן ויילאחן לרשות הרבים דרך החצר היא לפיכך אם אינן מערבין עם הדיוירין התחמומים אסורים אלו על אלו להוציא כלי הצמים לחצר: **ולא**

ואין לה אלא פתח אחד מערבין את כולה מאן תנא דמיערבא רה"ר אמר רב הונא בריה דרב יהושע רבי יהודה היא (ב) דתניא יתר על כן א"ר יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צידי רה"ר עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רה"ר בכך אמר מר ואין מערבין אותה לחצאין אמר רב פפא אלא אמרו אלא לארכה אבל לרחבה מערבין כמאן דלא כר"ע דאי כר"ע (ג) הא אמר רגל המותרת במקומה אסורה (א) אפי' שלא במקומה אפי' תימא ר' עקיבא עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית לית לה פיתחא אחרנא אבל הכא יחני נפקי בהאי פיתחא והני נפקי בהאי פיתחא איכא דאמרי אמר רב פפא לא תימא לארכה הוא דלא מערבין אבל לרחבה מערבין אלא אפילו לרחבה נמי לא מערבין כמאן כר"ע אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית אהדא לדשא ומשתמשא אבל הכא מי מצו מסלקי רה"ר מהכא אמר מר או כולה או מבוי מבוי בפני עצמו מ"ש דלחצאין דלא דאסרי אהדדי מבוי מבוי נמי אסרי אהדדי הב"ע יבגון דעבוד דקה וכי הא דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא י אחד מבני מבוי שעשה דקה לפתחו אינו אסור על בני מבוי: היתה של רבים והרי היא בו': רבי זירא ערבה למתא דבי רבי חיאי ולא שבק לה שיוור א"ל אביי מאי טעמא עבד מר הכי אמר ליה סבי דידה אמרי ל' רב חיאי בר אסיר^א מערב כולה ואמינא ש"מ עיר של יחיד ונעשית של רבים היא א"ל לדידי אמרו לי הנהו סבי ה"היא אשפה הוה לה מחד גיסא והשתא דאיפניא לה אשפה הוה לה בשני פתחים ואסיר א"ל (ב) לאו אדעתאי בעי מיניה רב אמי בר אדא הרפנאה מרבה סולם מכאן ופתח מכאן מהו א"ל הכי אמר רב סולם תורת פתח עליו אמר להו רב נחמן לא תציתו ליה הכי אמר (ב) רב אדא אמר רב סולם תורת פתח עליו ותורת מחיצה עליו ותורת מחיצה עליו כדאמרן ותורת פתח עליו בסולם שבין שתי חצירות רצו אחד הכי והאמר רב נחמן אמר

ואין לה אלא פתח אחד מערבין את כולה מאן תנא דמיערבא רה"ר אמר רב הונא בריה דרב יהושע רבי יהודה היא (ב) דתניא יתר על כן א"ר יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צידי רה"ר עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רה"ר בכך אמר מר ואין מערבין אותה לחצאין אמר רב פפא אלא אמרו אלא לארכה אבל לרחבה מערבין כמאן דלא כר"ע דאי כר"ע (ג) הא אמר רגל המותרת במקומה אסורה (א) אפי' שלא במקומה אפי' תימא ר' עקיבא עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית לית לה פיתחא אחרנא אבל הכא יחני נפקי בהאי פיתחא והני נפקי בהאי פיתחא איכא דאמרי אמר רב פפא לא תימא לארכה הוא דלא מערבין אבל לרחבה מערבין אלא אפילו לרחבה נמי לא מערבין כמאן כר"ע אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית אהדא לדשא ומשתמשא אבל הכא מי מצו מסלקי רה"ר מהכא אמר מר או כולה או מבוי מבוי בפני עצמו מ"ש דלחצאין דלא דאסרי אהדדי מבוי מבוי נמי אסרי אהדדי הב"ע יבגון דעבוד דקה וכי הא דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא י אחד מבני מבוי שעשה דקה לפתחו אינו אסור על בני מבוי: היתה של רבים והרי היא בו': רבי זירא ערבה למתא דבי רבי חיאי ולא שבק לה שיוור א"ל אביי מאי טעמא עבד מר הכי אמר ליה סבי דידה אמרי ל' רב חיאי בר אסיר^א מערב כולה ואמינא ש"מ עיר של יחיד ונעשית של רבים היא א"ל לדידי אמרו לי הנהו סבי ה"היא אשפה הוה לה מחד גיסא והשתא דאיפניא לה אשפה הוה לה בשני פתחים ואסיר א"ל (ב) לאו אדעתאי בעי מיניה רב אמי בר אדא הרפנאה מרבה סולם מכאן ופתח מכאן מהו א"ל הכי אמר רב סולם תורת פתח עליו אמר להו רב נחמן לא תציתו ליה הכי אמר (ב) רב אדא אמר רב סולם תורת פתח עליו ותורת מחיצה עליו ותורת מחיצה עליו כדאמרן ותורת פתח עליו בסולם שבין שתי חצירות רצו אחד הכי והאמר רב נחמן אמר

סוותם אחד (א) [סגי לה] מפתחיה ולא היה לה אלא פתח אחד ואמר לעיל דאפי' של צריש צבחי סגי ליה: **סולם**. שעולין ויורדין צו חוץ לחומתה: **סורם מחילה עליו**. כלומר אינו מצטל את הסמימה להיות כפתח: **צפונם** צפין צ' חלירות. ואין צביניהן פתח זה הסולם רחב ד' צביניהן הרי הוא כשתי חלירות ופתח צביניהן דאמרינן צפ' חלון (לקמן דף עב). ר"ה מערבין אחד עירוב אחד לשמיהן וישתמשו זו בזו דרך גובה הכותל ודרך נקבים וסקדין דלי לא הו' פתח אין מערבין אחד ולא מנא לאשתמושי דרך חורין וסקדין: **ר"ה שנים מערבין**. שני עירובין אלו לעצמן בני צמים של חצר (א) שלא יאסרו זה על זה להוציא מצמיהן שהן רשות המיוחדת לכל אחד לתוך החצר שהוא רשות כולן ואלו לעצמן ולא ישתמשו זו בזו: **ומי אמר ר"ה סגי**. דתורת מחילה עליו לקולא: **מרפסת**. אלדווי"ר צלע"ו. דיוירי עליות סמוכות זו לזו ופתוחות לחצר ועושין מרפסת על פני אורך עליות ופתוחות לה פתחי כולן ועולין ויורדין דרך סולם של מרפסת לחצר ודריסת רגליהן ויילאחן לרשות הרבים דרך החצר היא לפיכך אם אינן מערבין עם הדיוירין התחמומים אסורים אלו על אלו להוציא כלי הצמים לחצר: **ולא**

ואין לה אלא פתח אחד מערבין את כולה מאן תנא דמיערבא רה"ר אמר רב הונא בריה דרב יהושע רבי יהודה היא (ב) דתניא יתר על כן א"ר יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צידי רה"ר עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רה"ר בכך אמר מר ואין מערבין אותה לחצאין אמר רב פפא אלא אמרו אלא לארכה אבל לרחבה מערבין כמאן דלא כר"ע דאי כר"ע (ג) הא אמר רגל המותרת במקומה אסורה (א) אפי' שלא במקומה אפי' תימא ר' עקיבא עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית לית לה פיתחא אחרנא אבל הכא יחני נפקי בהאי פיתחא והני נפקי בהאי פיתחא איכא דאמרי אמר רב פפא לא תימא לארכה הוא דלא מערבין אבל לרחבה מערבין אלא אפילו לרחבה נמי לא מערבין כמאן כר"ע אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית אהדא לדשא ומשתמשא אבל הכא מי מצו מסלקי רה"ר מהכא אמר מר או כולה או מבוי מבוי בפני עצמו מ"ש דלחצאין דלא דאסרי אהדדי מבוי מבוי נמי אסרי אהדדי הב"ע יבגון דעבוד דקה וכי הא דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא י אחד מבני מבוי שעשה דקה לפתחו אינו אסור על בני מבוי: היתה של רבים והרי היא בו': רבי זירא ערבה למתא דבי רבי חיאי ולא שבק לה שיוור א"ל אביי מאי טעמא עבד מר הכי אמר ליה סבי דידה אמרי ל' רב חיאי בר אסיר^א מערב כולה ואמינא ש"מ עיר של יחיד ונעשית של רבים היא א"ל לדידי אמרו לי הנהו סבי ה"היא אשפה הוה לה מחד גיסא והשתא דאיפניא לה אשפה הוה לה בשני פתחים ואסיר א"ל (ב) לאו אדעתאי בעי מיניה רב אמי בר אדא הרפנאה מרבה סולם מכאן ופתח מכאן מהו א"ל הכי אמר רב סולם תורת פתח עליו אמר להו רב נחמן לא תציתו ליה הכי אמר (ב) רב אדא אמר רב סולם תורת פתח עליו ותורת מחיצה עליו ותורת מחיצה עליו כדאמרן ותורת פתח עליו בסולם שבין שתי חצירות רצו אחד הכי והאמר רב נחמן אמר

ואין לה אלא פתח אחד מערבין את כולה מאן תנא דמיערבא רה"ר אמר רב הונא בריה דרב יהושע רבי יהודה היא (ב) דתניא יתר על כן א"ר יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צידי רה"ר עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רה"ר בכך אמר מר ואין מערבין אותה לחצאין אמר רב פפא אלא אמרו אלא לארכה אבל לרחבה מערבין כמאן דלא כר"ע דאי כר"ע (ג) הא אמר רגל המותרת במקומה אסורה (א) אפי' שלא במקומה אפי' תימא ר' עקיבא עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית לית לה פיתחא אחרנא אבל הכא יחני נפקי בהאי פיתחא והני נפקי בהאי פיתחא איכא דאמרי אמר רב פפא לא תימא לארכה הוא דלא מערבין אבל לרחבה מערבין אלא אפילו לרחבה נמי לא מערבין כמאן כר"ע אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית אהדא לדשא ומשתמשא אבל הכא מי מצו מסלקי רה"ר מהכא אמר מר או כולה או מבוי מבוי בפני עצמו מ"ש דלחצאין דלא דאסרי אהדדי מבוי מבוי נמי אסרי אהדדי הב"ע יבגון דעבוד דקה וכי הא דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא י אחד מבני מבוי שעשה דקה לפתחו אינו אסור על בני מבוי: היתה של רבים והרי היא בו': רבי זירא ערבה למתא דבי רבי חיאי ולא שבק לה שיוור א"ל אביי מאי טעמא עבד מר הכי אמר ליה סבי דידה אמרי ל' רב חיאי בר אסיר^א מערב כולה ואמינא ש"מ עיר של יחיד ונעשית של רבים היא א"ל לדידי אמרו לי הנהו סבי ה"היא אשפה הוה לה מחד גיסא והשתא דאיפניא לה אשפה הוה לה בשני פתחים ואסיר א"ל (ב) לאו אדעתאי בעי מיניה רב אמי בר אדא הרפנאה מרבה סולם מכאן ופתח מכאן מהו א"ל הכי אמר רב סולם תורת פתח עליו אמר להו רב נחמן לא תציתו ליה הכי אמר (ב) רב אדא אמר רב סולם תורת פתח עליו ותורת מחיצה עליו ותורת מחיצה עליו כדאמרן ותורת פתח עליו בסולם שבין שתי חצירות רצו אחד הכי והאמר רב נחמן אמר

סוותם אחד (א) [סגי לה] מפתחיה ולא היה לה אלא פתח אחד ואמר לעיל דאפי' של צריש צבחי סגי ליה: **סולם**. שעולין ויורדין צו חוץ לחומתה: **סורם מחילה עליו**. כלומר אינו מצטל את הסמימה להיות כפתח: **צפונם** צפין צ' חלירות. ואין צביניהן פתח זה הסולם רחב ד' צביניהן הרי הוא כשתי חלירות ופתח צביניהן דאמרינן צפ' חלון (לקמן דף עב). ר"ה מערבין אחד עירוב אחד לשמיהן וישתמשו זו בזו דרך גובה הכותל ודרך נקבים וסקדין דלי לא הו' פתח אין מערבין אחד ולא מנא לאשתמושי דרך חורין וסקדין: **ר"ה שנים מערבין**. שני עירובין אלו לעצמן בני צמים של חצר (א) שלא יאסרו זה על זה להוציא מצמיהן שהן רשות המיוחדת לכל אחד לתוך החצר שהוא רשות כולן ואלו לעצמן ולא ישתמשו זו בזו: **ומי אמר ר"ה סגי**. דתורת מחילה עליו לקולא: **מרפסת**. אלדווי"ר צלע"ו. דיוירי עליות סמוכות זו לזו ופתוחות לחצר ועושין מרפסת על פני אורך עליות ופתוחות לה פתחי כולן ועולין ויורדין דרך סולם של מרפסת לחצר ודריסת רגליהן ויילאחן לרשות הרבים דרך החצר היא לפיכך אם אינן מערבין עם הדיוירין התחמומים אסורים אלו על אלו להוציא כלי הצמים לחצר: **ולא**

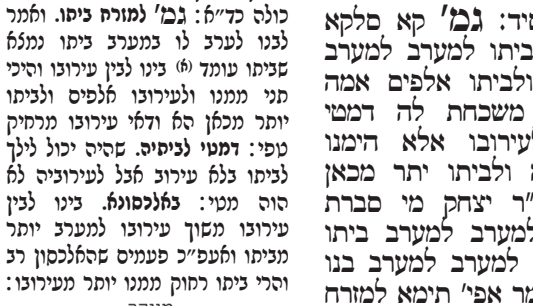
ואין לה אלא פתח אחד מערבין את כולה מאן תנא דמיערבא רה"ר אמר רב הונא בריה דרב יהושע רבי יהודה היא (ב) דתניא יתר על כן א"ר יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צידי רה"ר עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רה"ר בכך אמר מר ואין מערבין אותה לחצאין אמר רב פפא אלא אמרו אלא לארכה אבל לרחבה מערבין כמאן דלא כר"ע דאי כר"ע (ג) הא אמר רגל המותרת במקומה אסורה (א) אפי' שלא במקומה אפי' תימא ר' עקיבא עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית לית לה פיתחא אחרנא אבל הכא יחני נפקי בהאי פיתחא והני נפקי בהאי פיתחא איכא דאמרי אמר רב פפא לא תימא לארכה הוא דלא מערבין אבל לרחבה מערבין אלא אפילו לרחבה נמי לא מערבין כמאן כר"ע אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית אהדא לדשא ומשתמשא אבל הכא מי מצו מסלקי רה"ר מהכא אמר מר או כולה או מבוי מבוי בפני עצמו מ"ש דלחצאין דלא דאסרי אהדדי מבוי מבוי נמי אסרי אהדדי הב"ע יבגון דעבוד דקה וכי הא דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא י אחד מבני מבוי שעשה דקה לפתחו אינו אסור על בני מבוי: היתה של רבים והרי היא בו': רבי זירא ערבה למתא דבי רבי חיאי ולא שבק לה שיוור א"ל אביי מאי טעמא עבד מר הכי אמר ליה סבי דידה אמרי ל' רב חיאי בר אסיר^א מערב כולה ואמינא ש"מ עיר של יחיד ונעשית של רבים היא א"ל לדידי אמרו לי הנהו סבי ה"היא אשפה הוה לה מחד גיסא והשתא דאיפניא לה אשפה הוה לה בשני פתחים ואסיר א"ל (ב) לאו אדעתאי בעי מיניה רב אמי בר אדא הרפנאה מרבה סולם מכאן ופתח מכאן מהו א"ל הכי אמר רב סולם תורת פתח עליו אמר להו רב נחמן לא תציתו ליה הכי אמר (ב) רב אדא אמר רב סולם תורת פתח עליו ותורת מחיצה עליו ותורת מחיצה עליו כדאמרן ותורת פתח עליו בסולם שבין שתי חצירות רצו אחד הכי והאמר רב נחמן אמר

ואין לה אלא פתח אחד מערבין את כולה מאן תנא דמיערבא רה"ר אמר רב הונא בריה דרב יהושע רבי יהודה היא (ב) דתניא יתר על כן א"ר יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צידי רה"ר עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רה"ר בכך אמר מר ואין מערבין אותה לחצאין אמר רב פפא אלא אמרו אלא לארכה אבל לרחבה מערבין כמאן דלא כר"ע דאי כר"ע (ג) הא אמר רגל המותרת במקומה אסורה (א) אפי' שלא במקומה אפי' תימא ר' עקיבא עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית לית לה פיתחא אחרנא אבל הכא יחני נפקי בהאי פיתחא והני נפקי בהאי פיתחא איכא דאמרי אמר רב פפא לא תימא לארכה הוא דלא מערבין אבל לרחבה מערבין אלא אפילו לרחבה נמי לא מערבין כמאן כר"ע אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא בשתי חצירות זו לפנים מזו דפנימית אהדא לדשא ומשתמשא אבל הכא מי מצו מסלקי רה"ר מהכא אמר מר או כולה או מבוי מבוי בפני עצמו מ"ש דלחצאין דלא דאסרי אהדדי מבוי מבוי נמי אסרי אהדדי הב"ע יבגון דעבוד דקה וכי הא דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא י אחד מבני מבוי שעשה דקה לפתחו אינו אסור על בני מבוי: היתה של רבים והרי היא בו': רבי זירא ערבה למתא דבי רבי חיאי ולא שבק לה שיוור א"ל אביי מאי טעמא עבד מר הכי אמר ליה סבי דידה אמרי ל' רב חיאי בר אסיר^א מערב כולה ואמינא ש"מ עיר של יחיד ונעשית של רבים היא א"ל לדידי אמרו לי הנהו סבי ה"היא אשפה הוה לה מחד גיסא והשתא דאיפניא לה אשפה הוה לה בשני פתחים ואסיר א"ל (ב) לאו

כיצד מעברין פרק חמישי עירובין

כאן שכלתה מדרתו בסוף העיר. תימה ולרצון דלמרי צפרק מי שהולאיהו (לעיל דף מה). ביטן דצרך שיט של ח' על ח' ומסתמא דה"ה לנותן עירובו כיון דקיס לן דנותן עירובו יש לו ד' אמות כמו שבת הוא נשכר ד' אמות שאם נתן עירובו למוח העיר ד' אמות חוץ לעירובו של עיר הרי הולך למוח ח' אמות ולפנים א' ולמערב אלפים פחות ד' אמות מה שהעיר נחשב לו ו"ל דלר"א דלמר והוא צאמלען או לרבי יהודה דלמר צורר לו ד' אמות בכל רוח שירצה מה שנשכר הוא מפסיד שנשכר ד' אמות במקום העירוב ומפסיד ד' אמות העיר דמויין לו העיר כד' אמות וא"ת למי צר חמא דמסקפא ליה צפוק מי שהולאיהו (לעיל דף נב). צותן עירובו אס' יש לו ד' אמות תפשוט מהכא דאי אין לו ד' אמות א"כ מפסיד יותר ממה שצפוק אס' נותן עירוב ארבע אמות חוץ לעירובו של עיר לז' מוחם נשכר ד' אמות לז' מוחם ומפסיד ח' אמות לז' מערב דמויין לו ד"ה שחוק לעירובו של עיר והעיר ד' אמות ואומר ר"י דלרמי צר חמא (ג) אס' נותן עירובו אין לו ד"ה גס העיר אס' מוצלעת חוץ חמוס העירוב נחשב לו כמשהו ואין מפסיד כלום צמסך העיר¹ דהאמר צפ"פ דהנותן עירובו צמוך העיר או צמוך מערה שיט צה דיוויין יש לו אלפים חוזה לה ואמאי יש לו אלפים שלימות כיון דנחשבה כד' אמות ונאמר שהנותן עירובו אין לו ד' אמות² אלף ודאי ס"ל שס' אין לו ד' אמות העיר נחשבת לו כמשהו וא"ת ולר"א דלמר והוא צאמלען כשנתן עירובו צאמה אחרונה של עירובו העיר לז' מוחם יהיה לו לז' מוחם ד' אמות ולפנים ולז' מערב אלפים פחות ד' אמות דהעיר מערב אלפים פחות ד' אמות

מה שנשכר. לרוח זה נפסד לרוח שכנגדה שהרי מנה מן העירוב אלפים לכל רוח ואם נתנו צפוק אלף למוח נמצא שכלות אלפים של מוחם צפוק ג' אלפים לעיר ושנשכר אלף ואלפים של מערב כלות צפוק אלף של מערב העיר והפסיד האלף וקמ"ל דאין העיר עולה לו מן חשבון האלפים של מערב אלף כולה כד"ל: גב' למוח ציטו. ואמר לזנו לערב ד' אמות ציטו נמצא שציטו עומד (ה) ציטו לזין עירובו והיכי תני ממנו ולעירובו אלפים ולציטו יותר ממכון הא ודאי עירובו מרחיק טפי: דמטי לציטו. שהיה יכול לזין לציטו צלל עירובו צלל לעירובו לזין הוה מטי: צאלכסונא. ציטו לזין עירובו משוך עירובו למעבר יותר מציטו ואעפ"כ פעמים שהאלכסון רצו והרי ציטו רחוק ממנו יותר מעירובו:

מה שנשכר ותו לא והתניא הנותן עירובו בתוך עירובו של עיר לא עשה ולא כלום נתנו חוץ לעירובו של עיר אפילו אמה אחת משתכר אותה אמה ומפסיד את כל העיר כולה מפני שמדת העיר עולה לו במדת התחום לא קשיא כאן שכלתה מדרתו בחצי העיר כיון דאמר רבי ארי' א"ר יהושע בן לוי³ היה מורד ובא וכלתה מדרתו בחצי העיר אין לו אלא חצי העיר בלתי מדרתו בסוף העיר נעשית לו העיר כולה כד' אמות ומשלימין לו את השאר א"ר ארי' א"ר אלו אלא דברי בסוף העיר אמר רבא תרווייהו תננהו⁴ אנשי עיר גדולה מהלכין את כל עיר קטנה ואין

לך לא יכנס לעיר אלף עד אלפים ממקום שציתמו והתחיל לנותן אלפים פסיעות צינוניות וכלתה מדרתו כו'. והוא הדין נמי לנותן עירובו חוץ לעיר וקנה שציתו: א"ר אידי אין אלו אלף דברי נביאות. כמתנבא מפי הגבורה שאינו נותן טעם לדבריו אמרן רבי יהושע צן לוי לדבריהם הללו ואי לאו דגמיר להו מרביה לא הוה אמר כי האי מילתא צלל טעמא: אמר רבא. ומאי עיר קטנה מרוביה מננהי צמנתי עיר גדולה שהיתה להן מהלכין את כל העיר הקטנה הסמוכה להן ועל כרחק ה"ק מהלכין את כולה כד' אמות ומשלימין מדרתן חוזה לה דאי ס"ד מדת העיר סליק להו מאי אתא לאשמעינן פשיטא דעד אלפים יכול להלך: ואין

נותן ד' אמות וצ' אמות שניות של עיר יעלו לחשבון אלפים ואמאי תנן המניח עירובו צעירורה של עיר לא עשה ולא כלום וי"ל כשעומד חוץ הממילת או במקום שנחשב כד"ה אין חילוק צין עומד צאמלען עומד צפוק דלפ"י עומד צפוקו כאלו עומד צאמלען ואין נותנין חוזה לה כלום דהא צמי שהולאיהו חוץ לעירובו ונתנוהו צדיר או צסבר מהלך את כולה ולא חוזה לה ואפי"ה חוץ עומד צפוק: א"ר ארי' א"ר דברי נביאות. אומר ר"ה דצ"כ שזאמר אין אלו אלף דברי נביאות הוי לשצח כלומר אין חכמה כוז שצבין לחלק כל כך צברא מועטת וצרוח הקדש אמר דהכי משמע צפ"ק דצבא צמרח (דף יג). גצי מנת צכרס חני מוכר לך קוממוס אומר על פסחות לו מג' קצין א"ר יוסי אין אלו אלף דברי נביאות ומייתי פה מיום שחצצ צית המקדש נטלה נצואה מן הנביאים ונתנה לחכמים משמע דלשצח קאמר וצ"י (א) אלו מוויין (צבורות דף מה). דלשצבן דלה הוי לשצח¹ לא קאמר צהאי לישנא אלף עשו צצרייהו כצברי נביאות פ"י לאומרם צלל טעם² דפרין אי אצר הוא צאהל נמי ליטמא והכא נמי הוי לשצח כההוא דצ"י וקאמר רבא תרווייהו מננהי ומאי קמ"ל ריב"ל ומסיק דסוף העיר אלצטריכא ליה לריב"ל לאשמעינן דלה תנן צבל אין לפרש דרב צדיר קורא אותן דברי נביאות לומר שאין נראה לחלק צצבר ורבא קאמר תרווייהו מננהי וצפיר חילק ריב"ל אע"ג דצפרק צהמה התקשה (וחזין דף עב): גצי הא דלמר רבא כסם שצוממא צצועה כו' קאמר תרווייהו מננהי והתם הוי פירושו מאי קמ"ל רבא מדקא משני כי קאמר רבא כיון שצלע ד' טצעות מ"מ אשכחן נמי צצבר אין מעמידין³ תרווייהו מננהי דלה להקשות מאי קמ"ל קאתי אלף להביא סיעתא לדבריו גצי הא דקאמר⁴ (רבא) המקדש (ב) (צבור) הנקטרין לו מ"מ הכא משמע דרבא צא להקשות מאי קמ"ל ריב"ל מדמסקי סוף העיר אלצטריכא ליה ומיהו רצינו שמואל לא גרס אלצטריכין אלף חוץ העיר לא תנן ודוחק הוא שמוחק הספרים ועוד לא מצינו למימר ד' ארי לא צבר (ג) כו' יהושע דהא לא מתרנא מננהי וצרייתא אלף כו' יהושע כדלמר לעיל ומהר"י אומר דמתני' וצרייתא איירי צלן צה ולהכי כי כלתה מדרתו צפוק העיר כל העיר נחשבת לו כד' אמות למנין אלפים דהא אפילו כלתה מדרתו צחצי העיר צלן צה נחשבת לו כד' אמות להלך את כולה דממשע צצבר (לקמן דף עג). דקאמר והרי נותן עירובו צפוק אלפים וצמתי צצמתי אלמא צלן צה אפילו כלו אלפים שלו צצמיתל העיר נעשית כל העיר כד' אמות וכן צצברק צכל מערבין (לעיל דף נח): דקאמר מן צצרת דמנח ליה צצוק אלפים ככאן ופירש רש"י דכל העיר נעשית לו כד' אמות כיון דלן צה ור' ארי לא נחשב אלף ארי' יהושע דמר אפילו נחשב צפוק העיר כל העיר נעשית לו כד' אמות ואלהכי ממתנה כיון (ה) כשכלתה מדרתו העיר אין לו אלף חצי העיר ולא נעשית לו כד' אמות אפילו להלך את כולה כי כלתה צפוק העיר נמי אין נעשית כל העיר כד' אמות להשלים לו את השאר והשתא חצי שפיר מאי דפרין לעיל מה שנשכר ותו לא והתניא כו' ולא פריך ממתני' והתנן ולמודד שצמרו כו' דלגצי מודד הוה ידע דיש לחלק צין כלתה מדרתו צחצי העיר כלתה צפוק העיר ולהכי פריך מנותן דהוה לן צה ומשני דצלן צה נמי יש לחלק דכלתה מדרתו צחצי העיר נמי דעשית לו כד' אמות שיכול להלך כל העיר לענין שיכול לצאת לז' אחר של עיר לא נעשית לו כד' אמות ולספרים דגרסי נמי סוף העיר אלצטריכא ליה דלה תנן מאי שפיר אף עב גצ דסוף העיר נמי תנן⁵ דאם לא כן תיקשה ממתניתין צצרייתא כדלחשי לעיל מ"מ צמודד אלצטריכא ליה דהא לא נעשית ממתניתין כדלפירשתי:

היה מורד ובא. והתנן עירובו וזא לזין ממקום עירובו וכלתה וכלתה מדרתו. נחצי עיר אחרת שעירית את כולה אי נמי ציו"ט (לעיל דף מה). דברי נביאות. צלל טעם (ב) וצ"ב (ג) שאין צריכים לתת טעם לצמלמא לשיט צלל טעם שומעים לפי (בבבבב) (מה).

מוסף רש"י
היה מורד ובא. והתנן עירובו וזא לזין ממקום עירובו וכלתה וכלתה מדרתו. נחצי עיר אחרת שעירית את כולה אי נמי ציו"ט (לעיל דף מה). דברי נביאות. צלל טעם (ב) וצ"ב (ג) שאין צריכים לתת טעם לצמלמא לשיט צלל טעם שומעים לפי (בבבבב) (מה).

מוסף תוספות
א. מעירובו למוח ד' אמות של עירובו ואלפים של תחום שבת. דהיינו חוץ לעיר שמונה אמות ואלפים. מאי ה"ל. ב. דאם בא למרוד תחומו למערב, אינו מורד ארבע אמות המסובות לעיר, דשל עירובו הם, ומזה לו כל העיר כארבע אמות, וחוצה לה לצד מערב אלפים פחות ארבע וכו', הרי נשכר שמונה אמות למוח ולא הפסיד אמה ארבע אמות למערב. ג. אם ארבע אמות שאינו מפסיד מצד אחר אלא כשיעור שהחזיק מן העיר. ד. לא יהלך חוצה לה כי אם אלפים פחות ארבע אמות. ה. מדפרין עליה [התם] משמע דלאו לשבח קא"ל דברי נביאות. מוס' סביומ פה ד"ה עשו. ו. כמו מתבאר מפי הגבורה שיהיו נותן טעם לדבריו. מוס' הל"ש. ז. דהאי הוי פירושו בביחוחא. מדרלא קמשיני עליה רב קרא וסברא קמ"ל מוס' ע"ז לד' ד"ה אמר. ח. שלא לן בחוק העיר. יעשינו. ט. דהלא עשינו במשתתיו כי מה שנשכר הוא מפסיד בלבד, והא ע"כ לא איתא אלף בשכלתה מדרתו בסוף העיר ומפני שכל העיר נגמרת לו כד' אמות. י. נגמרת בשלן בחוק העיר, דבהא דאי מודה רב אידי דכל העיר אצלו כד' אמות וכו', ולא קמי מתמה רב אידי אלא לוי של לן בחוק העיר, ובהא קאמר דלא תנן. טז.

מרחק
מקומן עירוב בית מאלפים יתר מאלפים

מרחק
מקומן עירוב בית מאלפים יתר מאלפים

מרחק
מקומן עירוב בית מאלפים יתר מאלפים

מרחק
מקומן עירוב בית מאלפים יתר מאלפים

מרחק
מקומן עירוב בית מאלפים יתר מאלפים

מרחק
מקומן עירוב בית מאלפים יתר מאלפים

מרחק
מקומן עירוב בית מאלפים יתר מאלפים

(א) לזון לו אין לו ציטו ואולי צ"ל ונשכחה לה האי דאי דמטא לעירוביה ולא מטא לביתיה וי"ט.

10 טפחים

4 טפחים

יותר מ 10 אמות

כותל שרצפו בסולמות אפילו ביתר מעשר תורת מחיצה עליו

“אנשי חצר ואנשי מרפסת... אם יש לפניה דקה ארבעה אינה אוסרת”
לפירוש רש"י

4 טפחים

דקה

"אנשי חצר ואנשי מרפסת... אם יש לפניה דקה ארבעה אינה אוסרת"

לפירוש ר"ח והרי"ף ורוב הראשונים

[ונחלקו הראשו' אם גובהה ג' טפחים או ד' טפחים או י' טפחים, ולהלכה עיין במ"ב ס' שע"ה סקי"ב ובשעה"צ שם]

אנשי מרפסת

פחות מ-10 טפחים

אנשי חצר

הכא במאי עסקינן בדלא גבוה מרפסת עשרה

אנשי מרפסת

עד 10 אמות

פחות מ-10 טפחים

אנשי חצר

במגופפת עד עשר אמות

עירובין דף ס' ע"א

חזא להנהו בתי דפתיחי לנהרא